

ALLAH RESULÜ (S.A.A)'İN ÇOCUK SEVGİSİ

<"xml encoding="UTF-8?">

ALLAH RESULÜ (S.A.A)'İN ÇOCUK SEVGİSİ

Çocuk yetiştirmek ve aynı zamanda insan eğitmek aynı anlamda olup çocukluktan başlayıp ölüme kadar uzanan geniş bir sahayı ilgilendirmektedir. Biz de konuyu bu bütünlükte kabul ediyor ve Allah Resulü (s.a.a)'nın hayatını ve tutumunun tümünü bir silsile şeklinde inceliyoruz.

Gerçek sevgiyi ve bu sevginin gereklerini iyi idrak etmek gerekir. Sevgi, günlük ya da dönemlik olmamalıdır. Çocuklar küçükken tatlıdır. Sempatik ve sevimlidir.

Genelde insanlar, çocukları sevmek, oynayıp şakalaşmak, eğlenip eğlendirmek ister. Bu, günlük ya da dönemlik sevgidir. Kastettiğimiz sevgi bu değildir. Allah Resulü (s.a.a)'nın sevgisi de bu şekil değildi. Bunun çocuğa da bir faydası olmaz. Kastettiğimiz sevgi, içten gelen endişe, elinden tutma, yardımcı olma, istikbaline yönelik maddi manevi tedbirler almaya sevk eden, onun için sıkıntı ve çile göğüslemeye, bedeller ödemeye zorlayan sevgidir.

Allah'ın istediği sevgi, çocukluk döneminden sonra bitmez. Başka bir şekilde tezahür eder. Şekil değiştirir. Aslında bu sevgi, çocukluk döneminde de sadece sevme, oynama, şakalaşma ile sınırlı değildir.

Bu sevgi yeri geldikçe sevip okşama olabileceği gibi onu kollama, sağlığına yönelik tedbirler alma, koruma, eğitme, istikbaline yatırım yapma, ağır faturalar ödeyebilme şeklinde de kendini göstermelidir.

Somitlaştıracak olursak; Müslüman'ım diyen tüm insanlar genelde Allah'ı, peygamberi bilir ve onları sever; ancak bu sevgi ne kadar doğru, içi ne kadar doludur acaba? Allah'ı bilmek, İslam'ı sevmek, Allah'ın emirlerini önemsemeyi, İslam'ı yaşamayı, münkeratlardan kaçınmayı, bunlara

en azından vicdanen buğz etmeyi gerektirmez mi?

Allah için bir şey yapmayan, fesadın her tarafı işgal etmesinden rahatsızlık duymayan, Allah'ın hoşlanmadığı şeyleri gönül huzuruyla yapan kişilerin Allah ve Resul sevgisini varın siz değerlendirin.

Biz bu neticeyi Allah Resulü(s.a.a)'nın çocuk sevgisinden çıkarıyoruz. Onun sevgisi sonuç vermişti çünkü. Hiç eksilmeyen, çocuklar büyüdükçe daha da derinleşen, omuzunda taşıdığı küçükler olgunlaşıp serpildikçe ciddiyet ve mana kazanan Resul'ün sevgisi, ebeveynler ve tüm eğitimciler için aslında çok büyük bir tecrübe, bir metod, bir nümune-i imtisaldır.

Onun bu yöndeki ilişkileri incelendiğinde, onun sevgisinin ve ilişki şeklinin çocukların durumuna, onlardaki tepkilere göre değil, hakikatte çocukların ve gençlerin onun yaklaşım tarzına, aşıladığı değerlere, bilinçaltlarına derk ettiği kıstaslara göre değiştiği görülecektir.

Kast ettiğimiz eğitici yaklaşım, sevgi, ilişki budur. Yani sevginin insana yatırımla eşdeğer olmasıdır. Bu sevginin bir anlamı vardır ve bu sevgiden bir ürün elde edilebileceğinin umudu vardır.

Eğitici, varolan eğitim metodlarından çocuğun kabul göreceği metodu uygulamak suretiyle çocukta gelişim sağlamaya çalışmalıdır. Bu yönüyle eğitimde çocuktan ziyade eğitimin bir ideali vardır. Bu idealde, sürükleyici genel anlamda odur. Allah'ın Resulü(s.a.a) bunu nasıl yapıyordu? Sevgisinin tezahürlerini görmekte fayda vardır.

Onun, çocukları direk etkileyen sıcak sevgisi, ilgisi, alakasının yanı sıra çocukların aslında pek fark edemedikleri; ancak çok daha ileri derecede olan ve çocuğun kişilik ve istikbalini garantiye alan bir temayülü vardı. Kendisinin ve o şartlardaki İslam devletinin tüm imkânlarını kullanarak çocuklara, maddi ve manevi her türlü tehlikeye karşı koruma sağladı.

Şüphesiz ki toplumun yararı için sağlıklı, iyi düşünen, problemsiz nesillere ihtiyaç vardır. Bu nedenle Allah Resulü(s.a.a), çocuğun doğumu ile beraber bir dizi koruma tedbiri koymaktaydı.

Çocuğun sıhhatli olması, hastalıklara karşı güçlü kalabilmesi için emziren kadınlara oruç tutmama ruhsatı vermiştir. Bu konuyu ve ilgili hadisleri daha önce işlemiştik. Yine herhangi bir

özür nedeniyle çocuğunu emziremeyen ya da annesi ölen bebeklerin bir başka aileye himaye olarak bırakılması uygulaması konulmuştu. Bu uygulamaya 'Hidane' denilmektedir.

Aynı şekilde Allah Resulü(s.a.a)'nın, cahiliyenin çirkin adetlerinden olan kız çocuklarının öldürülmesine şiddetle karşı çıkması ve uygulamayı kökten kaldırması hepimizce malumdur.

Çocukların sağlığını koruma bakımından onlara infakta bulunmanın önemi hususunda şu olay oldukça ilgi çekicidir. Ebu Süfyan'ın hanımı bir gün Hz. Peygamber(s.a.a)e gelerek kocasının çocuklarına yeteri derecede bakmadığını,

bu durumda çocukların geçimi ve kendi ihtiyaçları için kocasının parasından gizlice alıp alamayacağını sordu. Resul-i Ekrem de 'kendine ve çocuklarına yetecek kadar alabilirsin' buyurdu.[1]

Hiz. Resulullah, çocukların hastalıklarıyla yakından ilgilenmiş, tedavilerine önemli oranda mesai ayırmıştır. Asr-ı saadette kadınlar çocukların bademcik iltihaplarını eski adetlere göre tedavi etmeye çalışır, parmaklarına bir bez sararak çocukların ağzından iltihabı çıkarırlardı. Bu uygulama çok zorluk veriyor, tam iyileşme de sağlamıyordu.

Resulullah(s.a.a) onları bu uygulamadan men ederek çocukların sağlığı için ud-i hindi tedavi yöntemini koydu.[2] Ud-i Hindi, topalak denilen bir bitki ile yapılan tedavidir.

Veda Haccı gibi çok yoğun olduğu bir günde bile Allah Resulü(s.a.a)ne konuşamayan bir çocuk getirilerek tedavisi istenmiş Allah Resulü(s.a.a) de onunla ilgilenmiş ve tedavi etmiştir.[3] Sürekli olarak kendisine çocuklar getirilir, zararlı nazara karşı onlara okur, dua ederdi.

Dikkat edileceği gibi Allah'ın Resulü(s.a.a), sevgisini tüm çocuklar için bir kalkana dönüştürmüş, Allah'ın ölçülerinin en yücesinden kişilikler, gönülleri birer derya olan rehber şahsiyetler yetiştiren bir eğitim ocağı olarak kullanmıştır. Sağlıklı ve sorunsuz bir nesli yola koyabilmek için akla gelebilecek her türlü tedbiri almıştır.

Çocuklara gelebilecek tehlikeler, algılayabildiğimiz çevreden olabildiği gibi görmediğimiz varlıklardan da gelebilmektedir. Örneğin şeytan ve cin denilen varlıklar insanlara zarar verebilmektedirler.

Tedbir olarak, 'Akşam üzeri ya da karanlık çöktüğünde çocuklarınızı dışarıya bırakmayınız. Çünkü bu saatlerde şeytanlar etrafa yayılır. Geceden bir müddet geçince onları bırakabilirsiniz'[4] buyurmuştur.

Resul-i Ekrem, ruhen ve bedenen, zarar görmemeleri için ergenlik çağına girmemiş çocukların savaflara iştirak etmelerine müsaade etmemiştir. Bu ilgiyi ayırım yapmadan Müslüman olmayanlara da göstermiştir.

Savaş meydanında yalnız Müslüman çocuklarının değil, düşmanın küçük çocuklarının da zarar görmemesini istemiş, muharip kabul etmediği için öldürölmelerini yasaklamıştır.[5] Oysa ilginçtir, Birleşmiş Milletler, çocukların savaflarda zarar görmemeleri yönünde ancak 1972 yılında bir karar tasarısını kabul edebilmiştir.

Bunlardan başka Resulullah(s.a.a), beddua edilmemesini, yapılacak bedduanın tutabileceğini belirterek bu konuya ebeveynin dikkatini çekmiştir.[6]

Görüldüğü gibi sevgi ve ilgi, çocukların kişilikleri, şahsiyetleri ve ruhi-bedeni sağılıkları ile birebir ilişkilidir. Çocuklara etkin olarak hitab edebilmenin tek yolu sevgi ve ilgi olduğuna göre bunu bilinçli bir şekilde yapmak, Allah Resulü(s.a.a)'nın tutumunu iyi idrak etmek durumundayız.

[1] Buhari Nafakat 9, Nesai Adab-ül Kudat 31

[2] Buhari Tıp 23, Müslim Selam 86

[3] İbn-i Mace Tıp 40

[4] Buhari Eşribe 22, Müslim Eşribe 97, E. Davud Eşribe 22

[5] Hamidullah İslam Peygamberi II. 244

[6] Müslim Zühd 74, E. Davud Salât 334